

Peter Mayle

BOR, MÁMOR,
PROVENCE

Fordította
Feig András

Peter Mayle

BOR, MÁMOR,
PROVENCE

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Peter Mayle: A Good Year

Copyright © Peter Mayle

This translation published
by arrangement with Alfred A. Knopf, an imprint
of The Knopf Doubleday Group,
a division of Penguin Random House, LLC.

All rights reserved.

Bor, mámor, Provence © Partvonal Könyvkiadó, 2019
Magyar fordítás © Feig András

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben, sem egészben
nem másolható, nem sokszorosítható, sem elektronikus,
sem mechanikai eljárással. Bárminemű felhasználása csak a kiadó
írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Korrektor: Bardi Erzsébet
Borító: Tabák Miklós
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978 615 578 356 2

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., 2019-ben
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

*Jenni-nek és a francia szőlőkertek
szorgos művelőinek,
akiknek keze nyomán az illatos must
az istenek italává változik át*

A szerző megjegyzése

EZ EGY REGÉNY.

Szereplőit és azok nevét az író képzelete szülte,
a való élethez nincs semmi közük.

A mű létrejöttéhez mindazonáltal
számos valóságos személy munkája járult hozzá.

Hadd mondok hát köszönetet Ridley Scottnak,
aki egy kósza ötletemben izgalmas sztorit
orrontott meg, s ezzel megadta munkámhoz
a kezdő lendületet. Szakértő „szesztartalmú”
tanácsaiért nem kisebb köszönet illeti
Allen Chevalier-t (Lubéron) és Anthony Bartont
(Médoc). És persze Ailie Collinszal is,
mint mindig, öröm volt együtt dolgozni.

Mille mercis à tous.

EGY

Tombolt a nyár Londonban, és Max Skinner már-már melegnek érezte az arcát verdeső esőcseppeket, amint végigfutott a Rutland Gate-en, majd be a Hyde Park-ba. Követte a Serpentine vonalát, s közben a szürkés, kora hajnali ködben ilyen-olyan tempóban haladtak el mellette a többiek, akik – csakúgy, mint ő – eltökélten kínozták magukat reggeli előtt, arcuk fénylett az esőtől és a verejtéktől, lépteik nedvesen csattogtak a sétány aszfaltján.

Az időjárás egyedül csak a legelszántabb kocogókat nem riasztotta el. Túlságosan nedves volt ez az idő azoknak az élénk, rózsás arcú lányoknak, akiken Max tekintete olykor-olykor szívesen elidőzött. Túlságosan nedves az állandóan itt működő mutogatós bácsinak, aki rendszerint a zenepavilon közelében egy bokor mögött teljesített szolgálatot, kihívó pillantását és esőkabátját készletben tartva. Túlságosan nedves még annak a Jack Russells terrierpárnak is, akiknek legfőbb élvezete az volt, hogy belekaptak minden egyes arra haladó bokába, szégyenkező gazdájuk pedig ilyenkor nehézkes lépetekkel baktatott utánuk, motyogó mentegetőzések közepette.

Túl nedves volt minden, s talán kissé túl korai is az időpont. Max újabban késve érkezett meg az irodába, gyakran még az is előfordult, hogy csak fél nyolcra esett be, és Amis, a főnöke és végzete, ennek egyáltalán nem örült. Ma reggel másképpen lesz, ígérte magának Max. Ő fog beérni elsőnek, és gondja lesz rá, hogy az a nyomorult tetű is tudomást szerezzen erről. Ez volt Max legnagyobb gondja a munkahelyével: szerette a munkáját, a munkatársait azonban, s különösen Amist, ki nem állhatta.

A Serpentine tetejéhez érve Max balra fordult, visszaindult az Albert Memorial felé, és gondolatai már az előtte álló nap körül forogtak. Volt egy nagy üzlet, amelyet már hónapok óta dédelgetett, egy üzlet, amiért akkora prémiumra számított, amiből kifizetheti végre végtelenül türelmes szabóját, s ami még ennél is fontosabb, lerázhatja magáról a bankot. A hiteltüllépésének mértéke miatti időnkénti morgolódás egyre fenyegetőbb hangvétellű levelekben öltött formát, hangsúlyozva a tényt, hogy az idei év eleddig igencsak improduktív volt Max számára. De ez most megváltozik, Max ebben bizonyos volt. Hirtelen feltámadt derűlátásától hajtva végigsprintelt a Rutland Gate-en, mint egy kutya, meg-rázta magát a bejárati ajtó előtti lépcsőn, majd benyitott a stukkódíszes homlokzatú, György korabeli házba, amelyet egy ingatlanfelújító teljesen kibelezett, és – az ő szavaival élve – egy fölöttébb vonzó, elegáns garzon-házzá alakított át.

Az épület portása, betegesen sápadt képű, öklömnyi emberke, fölpillantott porszívója mellől, és rosszállóan

nézett rá a nedves lábnyomok láttán, amelyeket Max hagyott maga után a szőnyegen.

– A sírba visz engem, de komolyan! Nézze már azt az istenverte sarat itt végestelen-végig!

– Ezer bocs, Bert. Mindig elfelejtem levenni a cipőmet, mielőtt belépek.

Bert vágott egy fintort. Valahányszor esett, ugyanez a kis dialógus folyt le közöttük, amely végül ugyanazzal a kérdéssel zárult. Bert buzgón követte az értékpápi piac alakulását, és nagyon vágyott rá, hogy egyszer végre alkalma nyíljon egy kisebb bennfentes üzletkötést nyélbe ütni.

– És legalább van valami fülese a mai napra?

Max megállt a liftajtónál, és mielőtt megszólalt volna, mutatóját a szája elé emelte.

– Vásároljon olcsón, adja el drágán, és senkinek egy szót se róla!

Bert megrázta a fejét. Szemtelen taknyos. De hát mégiscsak ő az egyetlen az egész épületben, aki sosem felejt el megemlékezni a születésnapjáról egy üveg whiskyvel, és karácsonykor mindig kap tőle egy szépen kibélelt borítékot. Alapjában véve rendes fickó, gondolta Bert, miközben előre-hátra tologatta a porszívót a sáros lábnyomokon.

Max második emeleti lakása egy készülő mű volt; vagy, amint azt – jövedelmező megbízásban reménykedve – egy lakberendező barátja korábban mondta, befejezetlen szimfónia. A lakás pillanatnyilag az alváson kívül nem sok egyébre szolgált. Két jó modern festmény állt benne a falnak támasztva, néhány rideg kinézetű, avant-

gárd bútordarab, egy poros, bánatos fikusz, valamint egy sor hifi- és videoberendezés. Annak ellenére, hogy már két éve itt lakott, Maxnek sikerült elkerülnie, hogy bármiféle egyéni vonással ruházza fel a lakást, az egyik sarokba hajigált kisebb halom futócipőtől eltekintve. Belépett az aprócska, használaton kívül álló konyhába, kinyitotta a hűtőszekrényt, amelyben egy üveg vodkán és egy doboz narancslén kívül más nem volt, majd kivette a dobozt, és magával vitte a fürdőszobába.

Forró víz és hideg narancslé. A futás utáni zuhanyral kevés egészséges szokásainak egyikét jutalmazta naponta. Túl keményen dolgozott, rendszertelenül étkezett, akár az agglegények általában, és természetesen többet ivott annál a heti ötegyesgnyi alkoholnál, amelyet a cég orvosa szenteskedő élvezettel elrendelt neki. Viszont rendszeresen futott, és fiatal volt. A negyven még jó néhány év távolában volt, amikor is, mondogatta magának, élete szilárd egzisztenciális alapokon nyugszik majd, készen arra, hogy végre megállapodjék, és – ki tudja? – talán arra is, hogy egy újabb vitéz próbát tegyen a házasság terén.

Szemügyre vette magát a borotválkozótükörben. Kék szem, alig véreeres; sötétbarna haj, rövidre nyírva a legújabb divat szerint; kiugró pofacsontokra feszülő bőr. Nyilvánvaló táskák és ráncok most még nem láthatók. Rosszabb is lehetne, gondolta, miközben átlépett a fürdőszoba padlójára leszórt nedves törülközőn és futó-cuccon.

Öt perccel később már készen állt arra, hogy meghódítsa a pénzügyi világot, kifogástalanul állt rajta a modern, fiatal menedzserek uniformisa: sötét öltöny,

sötétkék ing, sötét nyakkendő, és persze a szükséges kellékek sem hiányoztak: egy ormótlan karóra, amelyet pontosságmaniás mélytengeri bűvároknak terveztek, valamint egy mobiltelefon és egy bevetésre kész slussz-kulcs. Behúzott nyakkal kisietett a szemerkélő esőbe, és bevágta magát az obligát fekete BMW-be, hogy elhajtson a Citybe, ahol ma – ebben biztos volt – a régóta várt üzlet végre megvalósul. És akkor jön a prémium. Végre berendeztetik a lakást, fölvesz egy takarítót, hogy mindig makulátlan rend legyen, kivesz néhány nap szabadságot, és leutazik Saint-Tropez-ba, még mielőtt az összes lány visszatér Párizsba. Még a rádión éppen sugárzott időjárás-előrejelzés – elszórtan záporosók várhatók, amelyeket nagyobb felhőszakadások követnek, s egyes helyeken jégesőre is lehet számítani – sem tudta lelohasztani jókedvű optimizmusát. Jó nap lesz ez a mai nap, ha törik, ha szakad.

E kora reggeli órán húsz percnél elégnék kellett lenni ahhoz, hogy beérjen a Lawton Fivérek irodájába. Az iroda a Threadneedle Street felső végében volt – „a Bank of England tőzsomszédságában”, ahogyan azt az idősebbik Lawton fivér szerette emlegetni leendő ügyfeleinek. A nyolcvanas évek végén alapított cég folyamatosan prosperált a kilencvenes években, kíméletlen üzleti manővereivel olyan hírnévre tett szert, amely irigység tárgya volt etikusabb, emberségesebb versenytársai körében. A pénzügyi sajtó mostanság úgy jellemezte a céget, mint a rámenős és hatékony vállalatvezetés modelljét, amely jól alkalmazkodik a mai nehéz idők körülményeihez. Azok a fiatal menedzserek, akik néhány évet kibírtak a Lawtonsnál, később bárhol megállták a helyüket.

Max mobilja megcsörrent, amint ereszkedett lefelé a Ludgate Hillen. Az órája 6:29-et mutatott.

– A mai délelőttöt is kivesszük, igen? – Amis hangja volt, nazális és agresszív. Nem várta meg, hogy Max válaszoljon. – Beszélünk kell. Ha nem gond, próbálj meg beérni ebédidőre. Tracy majd megmondja, melyik étterembe gyere.

Na, ennyit a jó napomról, gondolta Max. Bár, ha őszinte akart lenni magához, egyetlen olyan nap sem lehetett teljesen jó, amelyikben ott szerepelt valahol Amis is. A kölcsönös ellenszenv találkozásuk első pillanatától fogva ott volt a levegőben – amióta Amis háromévi New York-i munka után fontoskodva megérkezett, hogy átvegye a londoni iroda vezetését. Amint az Angliában oly gyakran megesik, kapcsolatukat kezdetől fogva már az az egyszerű különbség is megrontotta, ahogyan az angolt beszélték. A kiejtésük.

Max egy kisebb elit középiskola produktuma volt, és Surrey zöldellő, polgári kényelmében nőtt fel. Amis ezzel szemben Dél-London nyomasztó perifériáin született és cseperedett, amely környezet sem nem volt zöldellő, sem nem kényelmes. Tulajdonképpen egymástól alig húszméröldnyi távolságban nevelkedtek, ám ez akár húszezer mérföld is lehetett volna. Max szerette azt hinni, hogy cseppnyi sznobság sincs benne. Amis szerette azt hinni, hogy nem sértődékeny alkat. Mindketten tévedtek. Ám kelleetlenül ugyan, de mindketten tisztelték a másik rátermettségét, s ezért nagy nehezen igyekeztek tolerálni egymást.

Miközben becsusszant a BMW-vel a mélygarázsban számára kijelölt helyre, Max azon töprengett, vajon mi

lehet az oka a déli találkozóknak. Lawtonsnál az ebéd rendszerint egy, az íróasztal mellett sietősen bekapott szendvics volt, de az ember még ez idő alatt sem vette le a szemét a monitorról. Az ebéd – mondogatta Amis, előszeretettel alkalmazva frissen szerzett, New York-i szókincsét – a nyúlbeláknak való. És most tessék, mégis egy rendes, késsel-villával elfogyasztandó ebédre – egy nyúlbéla-ebédre – invitálja őt étterembe. Furcsa. Max még akkor is ezen törte a fejét, amikor kilépett a liftből, és elindult a paravánsorok között a maga kis szeparéja felé.

A Lawtons egy üvegbeton épület teljes emeletét elfoglalta. A nagy és pompázatos mahagóni-bőr lakosztályt kivéve, amelyen a két fivér osztozott, az irodákat úgy alakították ki, hogy azok tükrözzék a cég szellemét: semmi póz, semmi esztétikai finomkodás. Ez egy pénztermelő üzem volt, ahol puritán szigor uralkodott. A Lawton fivéreknél szokásuk volt körbevezetni az ügyfeleket a „géptermén” – ők nevezték így –, hogy egy pillantást vethessenek a dolgozó munkatársakra. *„Íme, itt vannak negyvenen a City legnagyobb üzleti zsenijeit közül. És egyfolytában az önök problémáival foglalkoznak!”*

Korábbi hívását nem tartván elegendőnek, Amis még egy e-mailt is küldött Maxnek, újfent és nyomatékosan felszólítva őt, hogy ne késsen az ebédéről. Max a monitorjáról felpillantott a beüvegezett sarokiroda felé, ahol rendes körülmények között Amist lehetett látni, amint nagy léptekkel föl-le járkált egy füléhez ragadt telefonnal, de ezen a reggelen az iroda üres volt. A főgörény nyilván épp reggelizik valahol, vagy beszédtechnika-órákat vesz, gondolta Max.

Felakasztotta a zakóját, és munkához látott, még egyszer utoljára végigfuttatta a számokat a TransAxen és a Richardson Bellen, a két cégen, amelyeknek bájait a Lawtons egyik nagyobb ügyfelének árulta. Ha létrejön az üzlet, az akkora prémiumot jelent majd neki, ami, mint azt már korábban kiszámolta, jóval több, mint amennyit a miniszterelnök egy év alatt megkeres. Ellenőrizte, majd újra ellenőrizte az adatokat, és a végeredmény minden egyes alkalommal stimmelt. Most már kész volt a fivérek elé terjeszteni az egész projektet. Azok csettintenek, ő pedig egy hat számjegyű összeggel gazdagabb lesz. Hátradőlt a székében, nyújtózkodott egyet, és az órájára pillantott. Már elmúlt tizenkettő, és egyszeriben ráeszmélt, hogy fogalma sincs, hol is lesz az az ebéd.

Odasétált, ahol Tracy, egy eleven, bögyös-faros fiatal nő strázsált a sarokiroda előtt. Nemrég avanszált Amis titkárnőjéből személyes asszisztensévé (egy lépés fölfelé, amely, az irodai pletyka szerint, egyenes következménye volt egy Amisszel Párizsban végrehajtott „hétvégi hivatalos útnak”). Az előléptetés sajnálatos módon elrontotta, pimasszá és önhitté tette.

Max letelepedett a lány íróasztalának sarkára, és fejével az üres iroda felé bökött.

– Még mindig áll az ebédmeghívás, vagy épp javában tör-zúz a tőzsdén?

Tracy úgy festett, mintha büntetőcédulát szeretne adni neki, amiért tilos helyen parkol.

– Mr. Amis a Leadenhall Cellarsbe várja önt. Pontosan fél egyre. Ne készen!

Max felvonta a szemöldökét. A Cellarst, amely valaha a régi Leadenhall piac egyik raktárhelyisége volt, idő-

közben egy, a középosztály számára vonzóvá tett bor-pincévé alakították át, ahol a City ifjútörökjei gyűltek össze férfias ebédek, jókora szelet vörös húsokat enni és Stiltont – túlárzott bordeaux-i vörösbort – inni, s egy pohár hírhedten erőteljes portóival felkészülni a délután viszontagságaira. A csupasz téglafalak és a fűrészporrall felszórt padló ellenére ez volt a City egyik legdrágább étterme.

– Ehhez már a spórolt pénzéhez is hozzá kell nyúlnia, mi? – kérdezte Max. – Van valami ötlete, hogy miről akar velem beszélni?

Tracy lepillantott maga elé az asztalára, és megigazított rajta néhány iratot.

– Fogalmam sincs – felelte. Hangjának nyegle tónusa Max számára cseppet sem volt meggyőző, sőt kifejezetten irritálta.

– Tracy, van valami, amit már nagyon szerettem volna megkérdezni magától.

A lány felpillantott rá.

– Milyen volt Párizs?

Tehát igaz volt. Magára hagyván az elvörösödött lányt, Max visszament a zakójáért, egy esernyőért, és nekigyürkőzött egy rövid sprinthez a Leadenhall Streetig. Az épület ajtajában egy pillanatra megtorpant, mielőtt belevetette volna magát a mindenféle színpompás gombaként virító extra méretű golfesernyők – az idei nyár divatkelléke – bozótjába, amely kiterjedt torlaszt képezett a járdán, lassúvá és nehézkesé téve az előrehaladást. Már látta, késni fog.

Amikor megérkezett a zsúfolt, bolthajtásos terembe, Amis már az asztalnál ült, fülére tapadt mobillal. A Wall

Street motorjai között eltöltött évei során magáévá tett egy-kettőt harsányabb ruházkodási szokásaik közül – az agresszíven csíkos, fehér galléros inget, a skarlátvörös nadrágtartót, a bikákkal és medvékkel pettyezett nyakendőt –, dekoratív cifraságokat, amelyek éles ellentétben álltak kemény, pengeajkú arcával és fegyencfrizurájával. Viselhetett bármit, akkor is mindig úgy festett, mint valami gengszter. De zseniális érzéssel kötött üzleteket, és ezért nagy kegyben állt a Lawton fivéreknél.

Befejezte a telefont, és véletlenül sem mulasztotta volna el, hogy egy félreérthetetlen pillantást vessen az órájára – arany, még Maxénél is ormótlanabb, s a számlapja tele egy sor kijelzővel: vízmélység méterben, eltelt idő, s egy különleges indikátor, amely a Nasdaq növekedését és csökkenését mutatta.

– Mi történt? Eltévedtél?

Max töltött magának egy pohárral az asztalon álló üveg vörösborból.

– Ezer bocs – mondta. – Esernyődugó a Leadenhall Streeten.

Amis erre morgott valamit, majd intett az egyik pincérnőnek, és hirtelen kedélyeskedő hangnemre váltott.

– Tudja, mi tenne engem most igazán boldoggá, kedvesem? – Egy kacintással kísért önelégült mosollyal nézett fel a pincérnőre. – Egy szép szelet szaftos vesepencsenye, jól átsütve. Ne tocsogjon a vérben, abból jut elég az irodában is. – A pincérnő derekas igyekezettel elmosolyodott. – És hozzá rósejbni. Végül desszertnek egy *crème brûlée*. Megvan? – Megszólalt a mobilja, és dűnnyögött bele valamit, miközben Max ürübordát és salátát rendelt.

Amis letette a telefonját, és ivott egy korty bort.

– Nos, akkor – mondta –, adj nekem egy részletes elemzést a TransAxról és a Richardson Bellről!

A következő fél órában Max beszámolt az adatokról, számokról, és ismertette a menedzsmentről és a részvénytársasági fosztogatás és zabrálás lehetőségeiről készített elemzését, amin már év eleje óta dolgozott. Amis Max prezentációja alatt végig evett, s közben a tányérja mellé helyezett íróblokkra jegyzetelt, de nem kérdezett és nem is nyilvánított véleményt.

Max befejezte mondandóját, majd félretolta kihűlt, megkocsonyásodott bordájának maradékát.

– Nos? Ezért az ebéd?

– Nem egészen. – Amis egy fogpiszkálóval szondázta a hátsó fogai közötti réseket, majd mérsékelt érdeklődéssel vizsgálgatni kezdte, amit talált, s közben láthatóan élvezetét lelte Max várakoztatásában.

A pincérnő jött, hogy elvigye a tányérokat, s Amis, úgy látszott, csak erre várt.

– Beszélgettünk a fivérekkal – mondta –, és ők is osztják az aggodalmaimat.

– Miről beszélés?

– A teljesítményedről, barátom. A termelékenységedről. Nagyon le vagy lassulva az idén. Szánalmas, amit produkálsz.

– Pontosan tudod, mit hoztam össze az elmúlt hat hónapban – épp most számoltam be róla. – Maxnek erőfeszítésébe telt, hogy ne emelje meg a hangját. – És te is nagyon jól tudod, hogy az ilyen üzletek nem egy-két hét alatt jönnek össze. Az ilyenekhez idő kell.

Amis egy újabb kacsintással jutalmazta a pincérnőt, amikor az meghozta a *crème brûlée*-jét.

– Gyenge érv, barátom, gyenge érv. Akarod tudni, mi a gond? – Maxre nézett, és kettőt-hármat bólintott.

– Bezavar a magánélet. Túl sokat éjszakázol, túl sokat hajkurászod a tyúkokat. Kiveszett belőled a gyilkolási ösztön. – Kezébe vette a kanalát, és beledöfött vele a desszertje közepébe.

– Ez süket duma, pontosan tudod. Mindkét cég megérett a bekebelezésre. Az üzlet sínen van.

Amis felpillantott rá, állán egy sárgás krémpettyel.

– Ezt mindenesetre jól látod.

– Hogyhogy?

– Átveszem tőled. – Amis egy újabb falatot kanalazott a szájába, és élvezettel ropogtatta a fogai között a karamellizált cukrot.

Max mély levegőt vett.

– Majd meglátjuk, mit szólnak ehhez Lawtonék. Ők...

– Elkéstél, napsugaram! Ők már le vannak rendezve. Ma reggel zöld utat kaptam tőlük.

Max többhavi munkáját érezte egy pillanat alatt megsemmisülni. De ami még ennél is rosszabb, látta maga előtt, ahogy a prémiumát Amis folyószámlája nyeli el, ugyanakkor saját kifizetetlen számlái a magasba tornyosulnak, és a bank kérlelhetetlenül megszorítja a hurkot a nyaka körül.

– Ezt nem teheted meg. Ez totál átverés. Ez lopás!

– Hol élsz te? Ez üzlet, barátocskám. Színtiszta üzlet. Nincs benne semmi személyes, ne szívd mellre. Megmondom, mit csinálok. Van egy fülesem egy kisebb

gépgyártó céggel kapcsolatban, de most nem lesz időm foglalkozni vele. Átveheted tőlem.

Maxnek ekkor emlékezetébe villant egy évvel korábban történt eset, amikor Henry bácsikája egy alkalommal előadást tartott neki az életről: *Jobb büszkén meghalni, mint megalázkodottan élni.* Max döntött.

– Átvehetem, mi? Szépen előkészíthetem a terepet, és ha minden ki van dolgozva, megint jól rácseszek, mi? Erre gondolsz? – Max áthajolt az asztal fölött. – Nos, tartsd meg nyugodtan a kis gépgyártó cégedet, és kend a hajadra az egész szart! Én nem fogok egy ilyen tolvaj fasznak dolgozni, mint amilyen te vagy!

Amist heves elégedettségerzés járta át, amikor Max hátratolta a székét. Az ebéd a tervnek megfelelően alakult; sőt, ami azt illeti, nem is alakulhatott volna jobban. Kapott egy részletes, a dolgok pillanatnyi állását tükröző összefoglalót az üzletről, s mivel Max felmondott, végkielégítést sem kell majd fizetni neki. Tökéletes!

– Tégy, amit akarsz – mondta. – A te döntésed. Estig legyen kiürítve az íróasztalod, oké?

Max felállt, de Amis még nem végzett vele.

– Nem feledkeztél meg valamiről, barátom? Hát a cégautó? – Odanyújtotta a tenyerét. – Magamhoz venném a kulcsokat, ha nem gond.

Max kivette a kulcsokat a zsebéből, majd pillanatnyi habozást követően gondosan Amis félig elfogyasztott *crème brûlée*-jének közepébe ejtette azokat.

Amis figyelte, ahogy távozik. A mobiljáért nyúlt, és Tracyt hívta.

Útban visszafelé az irodába Maxben a nyugtalanság és az ujjongó diadal érzete keveredett egymással; az előbbi miatt érezte, amit tett, az utóbbit azért, mert képes volt megtenni. Való igaz, nem a legjobb pillanatban maradt munka nélkül. Ám egy Amistól és piszkálódásaitól mentes élet gondolata mégis valamiféle vigaszt jelentett; sajnos közel sem akkorát, hogy kárpótolhatta volna a fuccsba ment prémiumért. Bajban volt, és sürgősen új munkát kellett találnia. Úgy határozott, hogy a Lawtonsnál eltöltött utolsó délutánján megejt néhány telefonhívást. Talán még New Yorkkal is megpróbálkozik.

Amikor azonban visszaért, kiderült, hogy be sem tudja szuszakolni magát a szeparéjába. Tracy és két biztonsági őr várt rá.

– Jézusom! – kiáltott fel Max. – Mit gondolnak, mit fogok tenni, megfújom a szőnyegpadlót?

– Szabályos megszüntetési eljárás – közölte Tracy, majd az örökhöz fordult. – Maradjanak velem, amíg végező, aztán jelentést kérek. – A lány a bokszból távoztában megállt egy pillanatra Max előtt, és kedvesen elmosolyodott. – Milyen volt az ebéd?

Max körülnézett a kis kuckóban, ahol az elmúlt tizenhét hónapban ébrenléte idejének zömét töltötte. Mit akar magával vinni? Vajon mit vihet el egyáltalán? A floppyjait? Azokat semmi esetre sem. Hivatalos Lawton Fivérek asztali naptárát? Isten őrizz! Mi más van még? Hát, nem sok. Vállát megvonva fordult az örökhöz:

– Parancsoljatok, fiúk!

Kint a Threadneedle Streeten meglátott egy üres taxit, amint, közeledve felé az esőben, egy miniatűr orrhullámot tolt maga előtt. Fölemelte a karját, hogy leint-

se, majd eszébe jutott, hogy épp az imént csatlakozott a munkanélküliek népes csoportjához, és intett neki, hogy hajtson tovább. Nem emlékezett rá, mikor utazott utoljára a londoni metróra. Ez most újszerű élmény lesz. Elindult tocsogva a Bank metróállomás felé, s közben érezte, hogy a nedvesség átszivárog a cipője talpán.

A lakása csöpp vigaszt sem nyújtott. Max lerúgta magáról a cipőjét, és lehámozta lábáról átnedvesedett zokniját. Ólmos szürke, inkább telet, mint nyarat idéző délutáni fény szűrődött be az ablakokon. Az üzenetrög-zítő vörös szeme pislogott.

– Te szemét! Hát *hol* voltál tegnap este? Soha életemben még nem aláztak így meg! Az a sok rémes pasas, ahogy megpróbáltak letaperolni! Soha többé ne is...

Max arca megvonaglott, és egy gombnyomással véget vetett a heves kirohanásnak, mielőtt még az befejeződött volna. Előző este késő éjjelig dolgozott, és teljesen elfeledkezett arról, hogy találkozót beszélt meg az indulatos női hang gazdájával a Chelsea Arts Club bárjába. Ismerve egyes klubtársait, el tudta képzelni, talán kissé túlbuzgón fejezték ki vágyukat, hogy a csinos idegen szívesen fogadott vendégnek érezze magát. Ó, istenem! A legjobb lesz, ha küld neki egy csokor virágot és egy hízelgő üzenetet.

Levette a nyakkendőjét, a zakóját, és lerogyott a kanapéra, korábbi lendülete és derülátása teljesen szertefoszlott. A lakása egy trágyadomb. Az élete egy trágyadomb. A házimunka vagy a vodka helyett inkább bekapcsolta a televíziót. Az egyik adón főztek. Egy másikon dokumentumfilmet vetítettek a szalamandráról. A CNN-en egy hajszáritóval beszárított hajú férfi éppen a legfris-

sebb híreket olvasta. A következő adón golf; nincs is ennél jobb altató. Max elbóbiskolt, és azt álmodta, hogy belefojtja Amist egy dézsa *crème brûlée*-be.

Este volt már, amikor a telefon fölébresztette. A golfozók a képernyőn szinte mintha ugyanott tartottak volna, mint amikor Max több órával azelőtt álomba merült. Különös sport. Kikapcsolta a tévét, és fölvette a kagylót.

– Na végre, megvagy, te vén svihák! Próbáltalak hívni az irodában, de ott azt mondták, hogy ma korábban eljöttél. Jól vagy?

Charlie volt az, a legjobb barátja és egykori sógora.

Max ásított egyet.

– Jól vagyok. Azaz nem, voltaképpen egyáltalán nem vagyok jól. Vannak ilyen napok.

– No, majd felvidulsz. Ma este te meg én megünnepeljük Charles Willis, az ingatlanbiznisz leendő csillagának előléptetését. Ma délután történt. Teljes jogú üzlettárs lettem a Bingham & Troutnál. Kell a friss vér, mondták, helyet az ifjúságnak. Az ingatlanpiac változófélben, haladnunk kell a korrallal, erős kézre van szükség a kormányrúdnál, meg ilyenek.

– Charlie, de hisz ez nagyszerű! Gratulálok!

– Jó, de ne gubbassz ott a rókalyukadban, hanem gyere, és segíts nekem ezzel az üveg Kruggal!

– Hol vagy most?

– Egy régi ügyfelem épp most nyitotta meg ezt a helyet nem messze a Portobello Roadtól. Pinot, ez a neve – nagyszerű a kaja, remek a borválaszték, és még most is, ahogy beszélek, *nyüzsögnek* körülöttem a jobbnál jobb áruk. Itt vonaglik lenge öltözetben az összes Notting Hill-i csinibaba. Alig tudom levakarni őket magamról.

Max mosolygott, miközben lerakta a hallgatót, és bement a hálószobába átöltözni. Azóta, hogy megismerkedtek az iskolában, Charlie mindig képes volt lelket önteni belé. És kipillantva az ablakon, Max azt látta, hogy közben az eső is elállt. Újra jókedvűen azon kapta magát, hogy füttyörészve megy lefelé a lépcsőn.

Miközben kifelé tartott, az előcsarnokban egy pillanatra megállt, hogy megnézzze, mi van a postaládájában. A szokásos paksaméta volt: utolsó felszólítások, prospektusok meg egy-két vacsoravendégségbe szóló meghívás, amilyen minden londoni agglagényt meg szokott találni; ám ezúttal volt egy érdekes, francia bélyeggel ellátott boríték is a többi között. A bal felső sarkában Justitia szobrának apró, stilizált képe, alatta pedig nyomtatva a feladó neve: *Cabinet Auzet, Notaires, Rue des Remparts, 84903 St.-Pons*. Max nekilátott kibontani, majd mégis úgy döntött, hogy meghagyja a metró borzalmaitól való figyelemelterelőnek. Becsúsztotta a borítékot a zsebébe, a többi küldeményt visszagyömöszölte a postaládába, és elindult a South Kensington metróállomás felé.

KETTŐ

Ahogy a metró zörögve elindult a South Kensington-tól a Notting Hill állomás felé, Maxnek alkalma nyílt az összesajtolódott embertömegben újra felfedezni a tömegközlekedés arcát. Úgy tetszett, hogy a körülötte állók közül szinte mindenki átesett a piercing modern, törzsi rítusán. Átfúrt orrcimpák, átfúrt szemöldökök, átfúrt ajkak, átfúrt fülcimpák és fülkagylók, és számos halovány, ámde hivalkodó, átfúrt köldök. Egyéb fedetlen testrészeken, amelyeken nem volt piercing, tetoválás látszott. Azok az idősebb, konzervatívabb utasok, akik nem viseltek orrészereket vagy fülfityegőket, úgy festettek, mint egy letűnt, díszítetlen kor relikviái. Arcukat könyvekbe vagy újságokba temették, gondosan kerülve a szemkontaktust a piercings-tetovált nemzedék körük torlódott tagjaival.

Max bepréselte magát a zötyögő metrókocsi egyik sarkába, és elővette a levelet a zsebéből. Elolvasta egyszer, majd még egyszer, s berozdásodott franciatudása lassan, nyikorogva életre kelt, ahogy újra meg újra végigment a hivatalos kifejezéseken. Annyira elmerült gondolataiban, hogy majdnem elfelejtett leszállni, és

még akkor is a levélben olvasottakon járt az esze, amikor benyitott az étterem vastag, füstüveges ajtaján.

Belépvén, mint valami bőszen feltornyosult hullám, rontott neki a népszerű hely vad zshivaja. A hosszan elnyúló, alacsony mennyezetű helyiség kemény felületeivel és visszhangzó akusztikájával tulajdonképpen egy hatalmas erősítő volt, megvalósítva azt a népszerű elgondolást, hogy a magas decibelszint nélkülözhetetlen az étel élvezetéhez. Ezen a helyen, ha az ember romantikus hangulatban volt, üvöltve kellett kedves csacskságait párja fülébe suttognia. Ámde ez nyilvánvalóan részét képezhette az étterem vonzerejének, ugyanis szemmel láthatólag minden asztal foglalt volt.

Egy hajlékony testű fiatal nő – mintha fekete folpackkal lett volna körbetekerve – libegett oda Maxhez, és felvont szemöldökkel, a szempilláját rebegettetve kérdezte meg tőle:

– Asztalt foglalt ma estére nálunk?

– Elvileg Mr. Willisszel van találkozóm.

– Ó, *Charlie*-val! Hát persze. Követne, kérem?

– A világ végére is – felelte Max. Az ifjú hölgy ezen jót kuncogott, és azzal a hullámzó járással mutatta az utat, amelyre kizárólag egy manöken vagy egy éttermi hosztesz képes anélkül, hogy kifecamítaná a csípőjét.

Charlie egy sarokasztalnál ült, könyöke mellett jeges vödörrel. Elvigyorodott, amikor megpillantotta Maxet.

– Látom, találkoztál a bájos Monicával. Nem semmi, mi? Ő az egyetlen lány az ismerőseim közül, aki túsarkú cipőben teniszezik.

Monica rájuk mosolygott, majd visszaringott a recep-

ciós pulthoz, Max pedig egy pillanatra elmerült barátja sugárzó, rózsás ábrázatának látványában. Kedves, öreg Charlie. Igazán nem lehetett jóvágású fickónak mondani – kissé túlsúlyosnak látszott, hanyagul öltözködött, a haja örökösen kusza –, de hihetetlen sármja és tiszta, barna tekintete volt, és nyilvánvalóan rajongott a nők társaságáért, akik mindezt, úgy látszik, ellenállhatatlannak találták. Eleddig, némi nehézséggel ugyan, de sikerült elkerülnie, hogy megházasodjon. Max nem volt ennyire szerencsés.

Ő néhány évvel korábban elkövette azt a hibát, hogy elvette Charlie húgát, Annabelt. Házasságuk kezdettől fogva viharos volt, és rosszul is végződött. Charlie-nak nagyon nem tetszett, hogy Annabel lelépett Los Angelesbe egy filmrendezővel, és most egy négymillió dolláros fakunyhóban tengette életét Malibun. Amikor Charlie legutóbb találkozott vele, Annabel épp az örök fiatalságot remélte elnyerni fiatalító injekciókúra és *power yoga* segítségével. Menthetetlen, mondta akkor Charlie Maxnek. Amúgy sem állhattam soha a húgomat; jobb lesz neked nélküle. Így aztán barátságuk túlélte a házasságot, sőt erősebb lett, mint valaha.

– Nos, akkor – mondta Charlie, és közben pezsgőt töltött – ezt hallgasd meg! Megduplázták a fizetésemet, kaptam egy Mercedest, teljes jogú üzlettársnak kijáró osztalékot, és közölték velem, hogy enyém a világ. Úgyhogy a mai estét én állom. – Maga elé emelte a poharát. – A londoni ingatlanárakra – adja isten, hogy nőjenek az évig!

– Gratulálok, Charlie! Ez a szerencse nem érhetett volna nálad kedvesebb csirkefogót. – Max belekortyolt

az italába, és elmerült a pohár aljáról csavarvonalban felfelé szálló buborékok szemlélésében. A pezsgőről, gondolta, az embernek mindig a jó idők jutnak eszébe – ez az optimisták itala.

Charlie, fejét oldalra hajtva, ránézett.

– Azt mondtad, vannak ilyen napok. Milyen napok? Mi történt? Nem maradtak fosztogatni való vagyonok?

Max ecsetelte az ebédet Amisszel, és a kisebb lealázásokat, amikor vissza kellett adnia a cégautó kulcsait, meg amikor nem sokra rá el kellett tűrnie, hogy az a két izomagyú árgus szemekkel ott strázsál az asztala fölött tornyosulva.

– Tehát ez volt a rossz hír: se prémium, se állás, se kocsis. De aztán megérkezett ez. – Odatolta a levelet barátja elé.

Charlie csak egy pillantást vetett rá, és megrázta a fejét.

– Nekem ezt hiába adod oda, öregem. Gyenge hozzá a franciám. Le kell fordítanod nekem.

– Emlékszel, hogy amikor suliba jártunk, engem minden nyáron elküldtek Franciaországba vakációzni? A papám bátyjának, Henry bácsinak volt ott egy birtoka, úgy órányira Avignontól – nagy, régi ház, körülötte szőlő, nem messze egy kis falutól. Henry bácsival sokat teniszeztünk meg sakkoztunk, esténként pedig vizezett bort itatott velem, amitől kellemesen becsicscentettem, és előadásokat tartott nekem az életről. Nagyon rendes öreg főszer volt. – Max pillanatnyi szünetet tartott, amíg kortyolt egyet a pezsgőből. – Már nem is tudom, mikor láttam utoljára. Most azt kívánom, bárcsak gyakrabban találkoztam volna vele, mert pár hete meghalt szegény.

Charlie együtt érző hangokat hallatott, és újratöltötte Max poharát.

– Na mindegy, a lényeg, hogy sosem nőszült meg, és nem volt gyereke. – Max felvette az asztalról a levelet.

– És a végrendelet szerint én vagyok az egyetlen élő rokona. Úgy tűnik, mindent rám hagyott – a házat, húsz hektár földet, bútorokat, mindent.

– Te jó ég! – füttyentett Charlie. – Húsz hektár az több mint negyven acre, igaz? Ez már egy komoly földbirtok. Kastéllyal!

– Nem egészen úgy emlékszem rá, de az biztos, hogy nagy ház.

– Szőlővel, azt mondtad?

– Naná. Az egész birtok be van ültetve szőlővel.

– A mindenit! – csóválta elismerőleg a fejét Charlie.

– No, ez akkor valami különlegesebbet kíván. – Föl-emelte a karját, és energikus köröző mozdulatokat tett egy pincér felé, egy borlapot kérve. Majd visszafordult Maxhez, és azt mondta: – Tudod, mindig szívesen megittam egy-egy pohár bort. Nos, most kezdem komolyabban venni a dolgot, akarok nyitni egy borpincét. Még egy esti borkóstoló kurzusra is beiratkoztam. Szörnyen izgalmas ez az egész. Á, itt is van! – Megérkezett az italos, és Charlie elkezdte vázolni neki a helyzetet.

– Ünnepeünk – mondta. – A barátom épp most örökölt egy kastélyt és egy hozzá tartozó szőlőt Franciaországban, így aztán most valamilyen ehhez a hírhez illő házi készítésű bort szeretnénk. – Ujjával megfenyegette az italost. – De vigyázzon, bordeaux-i legyen ám! Igazi bordeaux-i vörös. Nem ám valami jenki újdonság!

Charlie és a pincér a borlap fölé hajolt, szakértő szavakat váltva egymással. Közben Max körülnézett a helyiségben – divatos nők és sikeresnek látszó férfiak, London kiváltságos rétege, és mindnyájan teli tudóból ordítóva beszélgettek egymással. Max hirtelen támadt vágyat érzett, hogy valami csöndes helyen lehessen, majd üres lakása jutott eszébe. Na, azért annál lehet valamivel lármásabb. Újra lepillantott a levélre, és eltűnődött, vajon mennyit hozna a birtok, ha úgy döntene, hogy eladja; bizonyosan jóval többet, mint amennyi ahhoz kellene neki, hogy kihúzza a gödörből. Poharát némán ráemelte Henry bácsikájára.

– Remek! – mondta végül Charlie. – Ez lesz az.

A pincér összecsuicsörítette a száját, és jóváhagyólag bólintott, majd elment, hogy előkeresse a kért bort.

– Itt van, ni – mutatott rá választására a borlapon barátja. – A '82-es Léoville Barton. A legjobb. Ennél jobbat szinte lehetetlenség csinálni.

Max odanézett, ahová Charlie ujjja mutatott.

– Ezt komolyan gondolod? Háromszáznolcvan font?

– Ez manapság már semmi. Nem is olyan rég egy hatfős társaság – azt hiszem, fiatal bankárok voltak – beült valahová vacsorázni St. Jamesben, és teljesen bezsongtak. Negyvennégyezer ficcset tapsoltak el hat üveg borra. A séf ennek annyira megörült, hogy grátisz megszámitotta hozzá a vacsorát. Biztos olvastál róla a lapokban.

Az italos visszatért, és Charlie szünetet tartott, hogy figyelje, amint végrehajtja a kinyitás ceremóniáját. A pincér megtekintésre eléjük tartotta az üveget, valahogy úgy, ahogyan egy büszke szülő tesz közszemlére

egy különösen szemrevaló újszülöttet. Körbevágta a zárókupakot, kihúzta és megszagolta a hosszú, arisztokratikus dugót, majd a sötét rubinvörös folyadékot gyakorlott elővigyázattal egy asztali borosüvegbe öntötte át, alig több mint egy kortyot pedig egy pohárba töltött ki.

Most Charlie-n volt a sor.

– Öt lépés van – kezdte, a pohár után nyúlva –, amely az ivás művészetét a pusztá lenyelés aktusától megkülönbözteti. – Az italos elnéző türelemmel kibicelt, a várhatóan tekintélyes borra való tudatában. – Az első lépés – mondta Charlie – a mentális előkészület. – Néhány pillanatig ájtatosan szemlélte a poharát, s csak ezt követően emelte föl a fény felé. – Ezt követi a szem gyönyörködtetése. – Kissé megdöntötte a poharat, hogy a szíkülönbségek láthatóvá váljanak – a pohárfenék mélyvöröse a felszint elérve világosabb, a peremen halványan barnás árnyalatú gesztenyeszínbe mosódott át. – Most jöjjön az orr. – Finoman örvénylésbe hozta a bort, hozzáférhetővé téve a levegő számára, s csak ezután dugta bele orrát a pohárba és szippantotta be a nedű illatát. – Ah! – lehelte, lassan elmosolyodva, csukott szemmel.

Max úgy érezte magát, mint egy kukkoló, aki épp egy mélységesen személyes pillanatot kémlel ki. Több éve tartó barátságuk során mindig is mulattatta az a szenvedély, amellyel Charlie belevetette magát egy-egy újabb hobbijába, a gördeszkázástól kezdve az utolsó év favoritjáig, a karatéig. Most, úgy tetszett, a bor lett a soros mániája. Max elmosolyodott a szintiszta élvezetnek azon a kifejezésén, amely szétterült Charlie arcán.

– Eddig minden rendben? – kérdezte Max.

Charlie nem vett tudomást a megjegyzéséről. – Most

jön a száj, a nyelv és az íny öröme. – Szájába vett egy korty bort, s miközben beszívott az orrán egy kevés levegőt, diszkrét lefetyelő hangot hallatott. Néhány másodpercen keresztül az állkapcsa föl-le járt, mintha ráгна, majd lenyelte a kortyot. – Mmm – mondta. – Az utolsó lépés a méltatás. Az íny üzenetei az agynak. A még csak ezután elfogyasztandó borral kapcsolatos gondolatok. – Bólintott az italos pincérnek. – Ez nagyon jó lesz. Hagyja, hadd lélegezzék egy kicsit.

– Lenyűgöző – jelentette ki Max. – Egészen izgalomba hoztál. Ezt tanultad a borkóstoló tanfolyamon?

Charlie bólintott.

– Alapfokú cucc, de hihetetlen a különbség – már önmagában az, hogy időt szánsz rá, hogy összpontosíts arra, amit iszol. És ma este külön szerencsések vagyunk. Amíg vártam rád, végigfutottam az étlapot, és képzeld, van ürügerincük. Egy jó bordeaux-ival mennyei eledel. És arra gondoltam, kezdhetnénk néhány blinivel a maradék pezsgő mellé. Mit szólsz hozzá?

Az Amis-féle ebéd kocsonyássá dermedt ürübordái most mintha a messzi múltból derengtek volna fel.

– Ideális étrend egy munkanélküli számára.

Charlie egy legyintéssel elhessegette a problémát.

– Hamarosan minden rendbe jön. Különben is, ott van az örökséged. Mostantól a földbirtokos osztály tagja vagy. Mesélj nekem a kastélyról!

– A házról, Charlie, a házról. – Max egy pillanatig némán kutatott az emlékei között. – Igen régi; talán tizennyolcadik századi építésű, és az a fajta, amit ott lenn *bastide*-nak neveznek; ez egy tanyaháznál egy-két fokkal magasabb szintet jelent. Nagy szobák, nagy bel-

magasság, kövezett padló, magas ablakok, vastag falak. Emlékszem, bent mindig kellemesen hűvös volt. Hűvös, és, ami azt illeti, elég nagy rendetlenség is. Henry bácsi sosem helyezett túl nagy hangsúlyt a házimunkára. Hetente egyszer mindig elkerekezett hozzánk egy édes öregasszony, hogy egy-egy pohárka bor között újrarendezze kissé a port a házban. Ebéidőre szabályosan bemerevedtek az izmai. A konyha mögött volt egy kis mosogatókonyha, mindig ott aludta ki magát délután.

Charlie bólintott.

– Valószínűleg még mindig ott van. Most viszont gyérünk, mondj valamit, amire egy ingatlanügynök is ráharaphat: hálósobák, fogadósobák és fürdőszobák száma – feltételezem, hogy vannak a házban olyasmik, amiket mi a szakmában extrának hívunk, fényűző berendezések, építészeti különlegességek, lőtornyok, lőrésorok, ilyesmik. – Hátradólt, hogy a pincér felszolgálhassa a kaviáros bliniket, s a vallatás félbeszakadt arra az időre, amíg megették az aranybarna, ízletes palacsintákat, amelyek tökéletes, kontraszthatású háttérül szolgáltak a szájból szétpukkanó fekete, sós hólyagocskák csillogó halmaihoz.

– Ehhez hozzá tudnék szokni – jegyezte meg Max, miközben kitörölte a tányérját. – Gondolod, hogy akkor is ennyire ízlene, ha haltojásnak hívnák?

Charlie megtörölgette a száját az asztalkendőjével, és kiitta a maradék pezsgőjét.

– Egyetlen csepp bort sem kaphatsz addig, amíg nem árulsz el újabb részleteket. Ismertesd a részleteket, öregem!

– Ismertessem? Jó ég, egészen úgy hangzol, mint egy

ingatlanhirdetés a *Country Life*-ből. – Charlie elvigyrodott, és egyetértően bólintott, miközben Max folytatta. – Rég jártam ott utoljára. Tulajdonképpen évekket ezelőtt. Lássuk csak! Emlékszem egy könyvtárra, benne egy hatalmas, kitömött medvével, egy ebédlőre, amit sosem használtunk, mert mindig a konyhában ettünk, egy óriási, bolthajtásos nappalira, egy borospincére...

– Jó, nagyon jó – szölt közbe Charlie. – Az mindig nagyon vonzó.

– ...akkor volt egy sor padlásszoba, amelyek a ház harmadik szintjének hosszában futottak...

– Nem padlásszobák, Max. Személyzeti lakások – mormolta Charlie. – Nagyszerű! Van elég hely szobalálynak, lakájnak.

– ...azt hiszem, volt vagy fél tucat hálószoba és két vagy három fürdőszoba. Ja, és egy füves teniszpálya meg gazdasági épületek, csűrök, ilyesmik. Egy udvar, benne régi szökőkúttal.

– Most már látom magam előtt. A hallottak alapján imponáns kúriának tetszik. Milyen a ház általános állapota? Az elmúlt cirka száz évben jártak ott renováló brigádok?

Max megrázta a fejét.

– Nem? Bizonyára elég megrendelést kapnak a Cotswoldsben. Tehát hogyan írnád le a ház belsejét?

– Hát, nem valami húha. Tudod, kissé lepukkant.

Most Charlie-n volt a sor, hogy megrázza a fejét.

– Nem, nem, Max. Mi erre nem azt mondjuk, hogy lepukkant. Azt mondjuk: a falak egy letűnt kor patináját és kissé megfakult varázsát viselik magukon.

– Hát igen, persze. Nos, abból van elég.

Megérkezett a bárány, szaftos volt és puha. A bort kitöltötték, megcsodálták és lenyelték az első kortyot. Charlie, orrával még mindig pohara fölött körözve, fölpillantott Maxre.

– Hogyan minősítenéd?

Max ivott egy újabb kortyot, de mielőtt lenyelte, körbeöblítette száját a borral, ahogyan Charlie is csinálta.

– Baromi jó. *Baromi* jó!

Charlie a mennyezetre emelte a szemét.

– Nem lesz ez így jó, öregfiú. Egy műalkotást nem lehet ilyen szavakkal jellemezni. El kell sajátítanod a zsargont, a borszakértő szókincsét. – Föltartotta egyik kezét, számítva Max reakciójára. – Tudom, tudom. Mindig mondd, hogy mi az ingatlanbizniszben egy csomó baromságot összebeszélünk. De hidd el, mi csak gyenge kezdők vagyunk a borszakértő branchhoz képest. – Fölvett egy pózt, poharát a talpánál fogva meg és finoman körözve vele. – Valóban hervadt tulipánokat látok? Akár egy kiforrott Beethoven! Az az összetettség, az a már-már gótikus kompozíció... – Szélesen elvigyorodott Max arckifejezését látva. – Még életemben nem hallottam ennyi ökörséget, de vannak közöttük olyanok nem is kevesen, akik így lökik.

Ezután mesélt Maxnek az Ifjú Ínyencek Klubjának első találkozásáról, ahová Billynek, a borkereskedelemben dolgozó barátjának meghívására ment el. Fél tucat fiatal férfi – mind szenvedélyes ivó, de távolról sem ínyenc – gyűlt össze egy patinás szállítmányozási vállalat St. James-i székházának impozáns helyiségeiben. Itt, köpöcsészéktől és libegő gyertyalángoktól körülvéve, a céget annak idején megalapító pofaszakállas úriem-

berek portréi alatt, néhány kevésbé ismert bordeaux-i borgazdaság és egy-két ígéretes ausztrál és kaliforniai kezdő vállalkozás borait készültek megkóstolni.

Vendéglátójuk, Billy, borkereskedői körökben fiatalnak számított. Akkor vették be a cégbe, amikor idősebb kollégái ráeszméltek, hogy velük nagyjából egykorú vásárlóik egyre kevesebb bort vásárolnak, aminek gyakorta egészen természetes okai voltak, nevezetesen az, hogy elhaláloztak. Billy küldetése az volt, hogy olyan ifjabb, szomszárabb lelkeket kutasson fel, akik előtt még jó harminc- vagy negyvenévnnyi ivás áll, pallérozza őket, és persze tegye őket hűséges ügyfelekké. Charlie is egyike volt ennek az első hatnak, lelkes volt, de tudatlan, és Billy azzal nyitott, hogy bemutatta a borkóstolás alapvető lépéseit. Figyeljenek engem, utasította hallgatóságát, és csinálják azt, amit én csinálok.

A tanulók meglehetősen értetlenséggel tapasztalták, hogy a rítus első része kiterjedt Billy nyakkendőjére is, egy pettyekkel díszített kreációra, amely vastag, Jermyn Street-i selyemből készült. Gondosan betúrta a végét nadrágjának övrészébe, és a többieknek is javasolta, hogy kövessék példáját.

Ezt követően fölemelte a poharát, de nem ám hanyagul megragadva, hanem finoman, a pohár talpát hüvelykujja, valamint gyűrűs- és középső ujja között tartva. Az osztály egymás mellé felsorakozva állt vele szemben, nyakkendők vége betúrva, poharak készenlétben tartva, de egyelőre üresen, és várta a további instrukciókat.

Keringetés, mondta Billy. Meg kell tanulniuk örvénylésbe hozni az italt, hogy a bor levegőhöz jusson, hogy lélegezhessen. Az osztály igyekezett minél hűsé-

gesebben imitálni Billy kezének apró, köröző mozdulatait, elképzelt bort keringetve üres poharaikban, és kezdték némileg nevetségesnek érezni magukat. De a helyzet még ennél is jobban elfajult, s csak később kezdett javuló tendenciát mutatni.

A tanulók üres poharaikat feltartották a gyertyafényhez, hogy érzékeljék és értékeljék képzeletbeli boruk színének képzeletbeli finomságait. Orrukat az üres poharak fölé tartották, hogy beszippantsák az ital képzeletbeli bukéját. Szájukba vettek egy képzeletbeli kortyot, majd köpést imitáltak, és örültek, hogy nyakkendőjüket egyetlen képzeletbeli cseppecske sem érte. Ekkorra már mindenki nagy szükségét érezte egy dupla whiskynek, ámde ez a szükség nem került kielégítésre.

Végül Billy, kezdők számára tartott borértékelő kurzusának második részéhez elérkezvén, kitöltötte az első megköstolandó borokat. Ez a rész leginkább egy anatómiaórára emlékeztetett. A bornak teste volt, a bornak lába volt. A bornak palástja volt, bukéja, személyisége, *esszenciája*. És az még nem elég – Billy szerint –, hogy az ember egyszerűen csak elvégzi a borkóstolás megfelelő mozdulatait; azt is tudnia kell, hogyan írja le azt, amit épp megköstölt. Ezért aztán, miközben az osztály kötelességtudóan keringetett, kortyolt és köpött, Billy folyamatosan kommentálta az éppen vizsgált borokat.

Az első – az ő szavaival – erőteljes volt és jól felépített, sőt még talán kissé begyesnek is mondható. A második egy bársonykesztyűbe bújtatott vasököl. A harmadik némiképp szaggatott volt a széleken, de potenciálisan azért iható. A negyedik kissé fiatalka ahhoz, hogy ilyen kései órán még fent legyen. És ez így folyt to-

vább. Ahogy a reménybeli borszakértők üvegtől üvegig haladtak előre a tapasztalásban, a jellemzések egyre extravagánsabbá váltak: szarvasgomba, jácint, széna, nedves bőr, nyirkos tweed, menyét, mezei nyúl hasa, régi szőnyeg, hetekig viselt zokni. A zenének is volt egy rövidke jelenése, amikor Billy az egyik bor sokáig megmaradó utóízét Rahmanyinov második szimfóniájának (az *Adagió*nak) utolsó hangjaihoz hasonlította. Meglepő módon a fő alkotóelemről végig egyetlen szó sem esett, alighanem azért, mert a szőlő, legyen bár becsületes, derék s valóban nélkülözhetetlen tényező, mégsem eléggé egzotikus ahhoz, hogy helyet kapjon egy borbarát szókészletében.

– Ez csak az első összejövetel volt – mondta Charlie.
– Később egyre jobb lett, és elég sok mindent megtanultam. – Az arca elkomolyodott, ahogy belefeledkezett bora sötétvörös belsejébe. – Egészen különleges – mondta, inkább csak magának, mint Maxnek. – Ez a világ legelőkelőbb itala. Ha majd jól megszívom magam, mindennap ilyen fogok inni. Lehet, hogy még egy szőlőt is veszek. – Merengéséből felocsúdva, Maxre vigyorgott.
– Neked meg már van is egy. Szerencsés flótás!

– Nem sokáig. Azt hiszem, el kell majd adnom.

Charlie arca megvonaglott, de összeszedte magát, s igyekezett komoly és hivatalos hangnemben folytatni.

– Soha, de soha ne hozz elhamarkodott döntést földeladással kapcsolatban! Újabb földek nem fognak születni, én legalábbis így értesültem. Bérelj vagy ülj rajta, de ne add el! Különben könnyen lehet, hogy egészen rendes megélhetést biztosítana neked az a húsz hektár szőlő.

Max visszaemlékezett arra a tengernyi zöldre, amely körbevette a házat. A látóhatár szélén mindig ott volt valahol egy traktor. A férfit, aki a traktort vezette, Henry bácsi mindig a Russell névvel illette, de ez nem lehetett az igazi neve. Amikor bejött a házba, fokhagyma és gépolaj illata lengte körül. Olyan volt kezét fogni vele, mintha az ember egy meleg téglát markolt volna meg.

– Nem tudom, Charlie. Ez nem amatőröknek való játék.

Charlie végzett egy falat ürühússal, majd hosszan, megfontoltan hörpintett a poharából.

– Mára az egész nagy változáson ment át, efelől semmi kétség. Van ott egy fickó a borkóstoláson, aki az egyik valóban nagy szállítványozási cégnek dolgozik, és ő egy csomó érdekes dolgot mesél nekem. A garázsborokról például. Hallottál te már valaha garázsborokról?

Max megrázta a fejét.

– Hívhatod őket *boutique* boroknak vagy *haute couture* boroknak is. Kis szőlők, kis mennyiségű termelés, igen magas árak. Pillanatnyilag valószínűleg a Le Pin a legismertebb. Egy láda ötezer font, néha még több is. És ez olyan bor, amelyet még évekig nem fogsz inni. Nem is olyan rossz, ha te vagy az, aki természeted a szőlőt, nem igaz? – Maxre nézett, egy villányi ürühússal félúton a szája felé. – És húsz hektáron egy csomó szőlőt lehet termesztetni. – Charlie olyan hosszan elnyújtott, jelentőségteljes pillantást vetett rá – a fej előrebillen, a szem pedig egy ráncolt homlok alól fölfelé néz –, amelyet mindig nagyon hatásosan alkalmazott lányokkal szemben, vagy amikor egy különösen irigylésre méltó ingatlanról beszélt valamelyik ügyfelének.

Max kezdte úgy érezni, hogy barátja nem is annyira finoman egy egészen új élet felé lökdösi, noszogatja, és ahogy a metszett borospalackban a bor szintje apadt, ő ebben egyre biztosabb lett. Egy ponton Charlie teljes mértékben felhagyott a racionális meggyőzés eszközeivel, és közvetlenül Max azon lappangó vágyát vette célba – s ezt a vágyat talán valóban nem egyedül ő tulajdonította neki –, hogy igazi francia paraszt váljék belőle.

– Vásárolj egy baretet! – rikkantotta. – Vegyél traktorvezetői leckéket! Piszkold be a kezed! Imádni fogod.

Régi barátok között természetesnek ható csendben ettek és ittak, közben Charlie időről időre vetett egy pillantást Maxre, mintha a gondolataiban szeretne olvasni. Ami azt illeti, Max maga sem egykönnyen tudta kisilabizálni a saját gondolatait. Mindig is vonzotta a gondolat, hogy váltson, és most az ötlet, hogy maga mögött hagyja a nyirkos és munkanélküli Londont a napfényes dél melegéért, roppant vonzónak tűnt fel előtte. Ráadásul arra is kíváncsi volt, mennyire egyezik a valóság az emlékeivel; hogy a szobáknak még mindig olyan száraz, átható zöldfűszer- és levendulaszaguk van-e, hogy ugyanolyanok-e a nyári délutánok hangjai; hogy a falubeli lányok még mindig olyan csinosak-e.

A nosztalgia büdzsében azonban sajnos egyetlen filér sem volt.

– A gond az – mondta Charlie-nak –, hogy le vagyok érve. Nem, még annál is rosszabb. Lakbér, hitelkártyák, ilyen-olyan adósságok – egy pénzügyi csődtömeg vagyok. Még arra sincs pénzem, hogy leutazzam Dél-Franciaországba. Munkát kell találnom. Ez ilyen egyszerű.

– Rendeljünk egy kis sajtot a maradék borhoz, rendben? És én meg elmondom neked, miért nem ilyen egyszerű ez az egész. – Charlie közelebb hajolt hozzá az asztal fölött, egyik ujjával az asztalterítőt kopogtatva, hogy nagyobb hangsúlyt adjon a szavainak. – Először is, elérkeztél életednek egy olyan pillanatához, amelyet a legteljesebb szabadság jellemez. Nincsenek sem határidők, sem elfoglaltságok, sem kötelezettségek...

– Sem pénz – mondta Max.

– ...egy olyan részlet, amelyet mindjárt érinteni fogok. Ez egy fordulópont az életedben, egy eszményien időzített pillanat ahhoz, hogy lelassíts, egy pillantást vess arra, amit a sors és Henry bácsi az öledbe pottyantott, és aztán dönts, hogy mihez szeretnél kezdeni. Az idő ott lenn egyszerűen gyönyörűséges lesz, az utazás pedig kifejezetten jót fog tenni neked. Visszavarázsolja a rózsákat az arcodra.

– Charlie, te nem...

– Hallgass végig! Legrosszabb esetben úgy döntesz, hogy eladod a házat, amit egy helyi ügynök segítségével könnyedén megtehetsz, amíg ott vagy lenn. A legjobb esetben... nos, a legjobb esetben úgy döntesz, hogy maradsz, és azt csinálod, amit én is nagyon szeretnék: készítesz egy remek kis bort. El tudsz képzelni élvezetesebb életet? Kellemes munkakörülmények, dől a pénz, és annyi ingyenbor, amennyit csak meg tudsz inni. Maga a mennyország!

Mint mindig, amikor elragadta a lelkesültség, Charlie egyszerűen figyelmen kívül hagyta a gyakorlati problémákat – jelen esetben azt, mint arra Max újfent rámutatott, hogy barátjának nincs pénze. Maxnek arra

is csak bajosan lett volna pénze, hogy Brightonig vonatjegyet váltson magának, egy dél-franciaországi felfedezőút költségeinek fedezéséről nem is beszélve.

– Épp most akartam rátérni – mondta Charlie. Megpaskolta zakója zsebeit, az egyikből kihalászott egy csekk-könyvet, és odacsapta kettejük közé az asztalra. – Nekem mostanában annyi guba terem, azt sem tudom, mit csináljak vele, ráadásul újabb kötegek halmozódása várható. A lakásomat fizetik, kaptam egy kocsit, a jachtok és a versenylovak pedig nem érdekelnek. – Hátradőlt, és sugárzó arccal nézett Maxre.

– És a nők?

– Na persze. De az csak zsebpénz. – Elővett egy tollat a zsebéből, és kinyitotta a csekk-könyvét. – Tekints erre úgy, mint afféle áthidaló kölcsönre. – Gyorsan kitöltött egy lapot, kitépte a könyvből, és odahelyezte Max elé. – Tessék. Ez elég kell hogy legyen egy vagy két hónapra, amíg elrendezed a dolgokat.

Max lepillantott Charlie macskakaparására, és nem hitt a szemének.

– Charlie, én ezt nem...

– Ne légy már hülye! Ha eladod a házat, azonnal vissza tudod fizetni. Ha meg megtartod a házat, akkor jelzálogként ráterhelhetjük. Nem teheted meg, hogy ne tégy próbát. Egy életben egy ilyen alkalom adódik, öregfiú. Mit szólnál egy pohárka calvadoshoz?

Max tovább tiltakozott, Charlie tovább erősködött, s közben egyik calvados követte a másikat. Észre sem vették, hogy miközben beszélgettek, az étterem fokozatosan kiürült és elcsöndesedett. A pincér a közelben álldogált a készenlétben tartott calvadosos üveggel.

Gondosan elfojtott egy ásítást, és már nagyon szívesen rágyújtott volna. A konyhából nevetés hallatszott, és a pincérek elkezdtek leszedgetni az asztalokról az abroszokat. A bájos Monica, fekete bőrruhában és egyik kezében bukósisakkal, megállt az asztaluknál, hogy megsimogassa Charlie fejét, és jó éjt kívánjon a két barátának.

Végül Max beadta a derekát, összehajtotta a csekket, és többszöri próbálkozásra sikerült zsebre gyúrnie. Majd még nagyobb nehézségek árán kiállított egy tízezer fontról szóló adóslevelet az asztalkendőjére, azt meg Charlie felső zakózsebébe tömte bele.